

Ba ngày trôi qua, miếng vải băng trên mắt đã được tháo bỏ. Quỳnh Lam lại được nhìn thấy được mặt trời rồi.

Nhưng... Hình như bóng tối có thể làm cô dễ chịu hơn...

Lại trở về nơi lúc đầu không nên tới, không khí ngột ngạt gấp bội lần.

Nơi này có lẽ không còn thích hợp với cô nữa rồi, cô không nên tiếp tục ở lại nơi này.

Lăn bánh xe về phía phòng bị cấm vào, thắt mắc nhiều năm nay cuối cùng cô cũng ngỡ ra rồi, đây là phòng của Tố Tố.

Đằng nào cô cũng không còn cái gì để mất nữa rồi...

Mở cửa vào trong mà nước mắt vô thức lăn dài trên má. “Tố Tố, xin lỗi chị...”

Tự dung thật chán ghét chính bản thân mình, một người xấu xa, tàn độc, vô tâm!

“Ai cho em vào đây?”

Đột nhiên phát ra tiếng nói làm Quỳnh Lam giật thót mình.

Bị phát hiện rồi, tiếp theo hẳn sẽ làm gì cô đây?

“Em xin lỗi con bé cũng không tỉnh lại được.”

“Chị ấy là do tôi hại □hết, sao anh vẫn còn để tôi sống?”

Lục Tư đảo mắt nhìn tấm hình đơn của Tố Tố đặt ngay ngắn trên kệ, “Không hẳn là toàn bộ do em gây ra. Chỉ trách mẹ tôi yêu lắm người, chỉ trách khi đó tôi quá hèn nhát.”

Cô cúi gầm mặt, “Tại sao lại giam giữ tôi ở nơi này...”

“Giam giữ?”

Dù gì lúc mới đến em từng gọi tôi một tiếng anh trai. Thế thì tôi phải hoàn thành bổn phận của một người anh trai chăm sóc em mới phải?”

Cô từng gọi hẳn một tiếng anh trai...

Khi đó cô mới 15 tuổi, Lục Tư đã 17. Trái tim thiếu nữ vừa mới nhìn thấy hẳn đã động lòng trước vẻ anh tuấn, ấm áp ấy.

Nhưng cho dù cô có làm mọi cách gì để tiếp cận nhưng hẳn vẫn hoàn toàn không để ý.

Anh trai!

Mỗi khi thấy Tố Tố gọi như thế, hẳn cho dù có buồn cũng lập tức trở nên vui vẻ. Hẳn cưng chiều, yêu thương, bảo vệ Tố Tố như vậy đã vô tình làm cô nảy sinh lòng ghen tị.

Quỳnh Lam có gọi thử, nhưng hầu như hẳn còn chẳng cho lọt tai.

Là một người từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm của gia đình, bố qua đời rất sớm, lại bị phía nhà nội hắt hủi, nhà ngoại thì chẳng còn ai. Vì thế cô chỉ nhận được một thứ tình cảm duy nhất là từ mẹ.

Vậy nên đối với Tố Tố, cô luôn có một sự đố kỵ, ghen ghét nhất định.

Để thu hút sự chú ý từ Lục Tư mà cô đã luôn tìm cách gây khó dễ cho em gái hần, nào ngờ lại làm cho hần càng ghét mình hơn...

Có lẽ ông trời đã định sẵn, cô là người không xứng đáng để nhận được sự yêu thương, hoặc ngay cả một sự thương hại cũng không được!

Đến thời điểm này Quỳnh Lam chỉ có thể nói được một câu, “Xin lỗi.”

Cô mệt mỗi lần xe ra khỏi phòng mà đôi mắt đỏ hoe.

Nỗi mất mát đã khoét sâu trong tim một lỗ hổng lớn, cho dù là cái gì cũng không thể lấp kín được.

Mẹ ra đi rồi, thế là từ nay cô không còn một ai nữa...

Dạo này bận lo chuyện của Quỳnh Lam mà Lục Tư khá là ít thời gian quản lý công ty.

Trong thời gian không có hần ở đó, tình trạng của Lục Thị vô cùng tồi tệ, có thể nói là thực lực bị tuột dốc không phanh.

Chỉ vì chuyện này mà đối thủ bao lâu nay luôn nhòm ngó Lục Thị đã ra sức mua chuộc nhân viên, làm giảm giá cổ phiếu,... chỉ với mục đích giành được công ty mới thôi.

Trong lúc đang bận bịu với cả đống tài liệu xếp chồng, lại nhận được điện thoại từ Triệu Thạch:

“Cậu chủ... Tiểu thư lại mất tích rồi!”

Buông bỏ công việc đang làm dở, Lục Tư lập tức về nhà.

Theo lời Triệu Thạch kể thì hình như có kẻ lẻn vào, lực lượng của chúng rất lớn, đánh ngất hết tất cả người có mặt trong biệt thự.

Với tình trạng của Quỳnh Lam thì cô không thể tiếp tục chạy trốn, mà khả năng cao chính là bị bắt cóc.

Ngoài vườn có rất nhiều hoa cỏ bị giẫm nát, phòng cô thì rối tung cả lên, lẩn camera giám sát cũng bị chúng phá hư.

Với bố trí ở đây thì người ngoài không có cách nào vào dễ dàng như thế được, nếu đoán không lầm thì ở đây nhất định có gian tế.

“Cậu đi điều tra chuyện này, tôi đi tìm cô ấy.”

“Vâng, nhưng công ty đang...”

“Không quan trọng.”

Lục Tư khẽ nhú mi tâm, ánh mắt đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Kẻ có khả năng gây ra chuyện này...

Đột nhiên di động hiển thị một dòng tin nhắn với nội dung: Không muốn Dụ Quỳnh Lam chết thì tới khu căn cứ ngoại ô, chỉ được đi một mình.

...

Quỳnh Lam thoáng mơ hồ mở mắt, lúc này bị ai đập, choáng quá.

Hình như cô đang ở trong một căn phòng, giống như nhà kho vậy, có chút hôi hám.

Chống tay gượng ngồi dậy, bất giác ~~lông~~ ngược cứ phập phồng.

Đây là đâu, sao cô lại ở đây?

Đột nhiên cánh cửa bị một lực mạnh đập đổ. Tiếp đó hai, ba người đàn ông đi vào, thực tế là những tên lưu manh.

“Ông chủ cho phép rồi, con nhỏ này tùy ý cho chúng ta chơi.”

Nói rồi chưa đợi Quỳnh Lam phản ứng, họ đã hung hăng nhào về phía cô, như bầy sư tử gầm gừ lên đáng sợ.

Tại sao vậy?

Cô hét lên,

Trong tuyệt vọng,

Trong vô vọng...

Chân không cử động được, cô chỉ có thể dùng tay đẩy họ ra, nhưng lại bị những sức lực mạnh mẽ đẩy kìm hãm rất chặt.

Nước mắt rơi lã chã, ròng rã chảy dài trên má.

Trình tiết của cô, mất rồi!

Những tên khốn đó càng về sau càng hung hãn, mạnh bạo.

Với cô bây giờ, với sự nhục nhã này thì thà ☐hết đi còn hơn!

Sự mất mát ngày hôm nay sẽ vĩnh viễn khắc sâu vào tâm trí, vào kí ức đau khổ, tuyệt vọng.

Cho dù có ☐hết cũng không thể nào rửa được nỗi nhục này...

Tất cả, là cái giá phải trả ư?